

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatelů **a) Ing. A. Š., b) Ing. P. Š.**, oba zastoupeni Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 47, za účasti **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2004, č. j. 11 Ca 289/2003 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 11. 2004, č. j. 11 Ca 289/2003 - 31 zamítl žalobu stěžovatelů proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 8. 9. 2003, č. j. MHMP/307193/03/OST/PO/Fr, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelů a potvrzeno rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 10 ze dne 25. 6. 2003, č. j. OST 491/03/Hask, kterým bylo zastaveno řízení o změně územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 21. 12. 2001, č. j. OST 3867/01/Hask. V odůvodnění rozsudku městský soud při svém rozhodování především vyšel z toho, že stavební záměr stěžovatelů spočívající v rozšíření kapacity ubytovacího zařízení v jejich vlastnictví byl podmíněn přístupem po pozemku p. č. 3933 v k. ú. S., který je podle výpisu z katastru nemovitostí nikoli veřejnou komunikací, ale ostatní plochou ve spoluvlastnictví 18 fyzických a právnických osob. Stěžovatelé v rámci doplnění návrhu na změnu územního rozhodnutí dne 4. 4. 2003 zahrnuli do předmětu řízení i řešení týkající se předmětného pozemku, a proto musel správní orgán vzít tento pozemek a řešení stěžovatelů v úvahu a byl tak oprávněn požadovat doklad o způsobu přístupu a příjezdu k zamýšlené přístavbě. Nemohla proto obstát námitka stěžovatelů, že správní orgán požadoval

doplnění podkladů nad rámec skutečné potřeby správního řízení, neboť jeho postup byl vyvolán samotnými stěžovateli. Jelikož stěžovatelé v průběhu správního řízení nepředložili souhlas ani jednoho ze spoluvlastníků dotčeného pozemku s navrhovaným řešením, neshledal městský soud důvodnou jejich námitku týkající se potřebného počtu spoluvlastníků, kteří by měli vyjádřit s navrhovaným řešením svůj souhlas. Stěžovatelé také nepředložili stavebnímu úřadu žádný právní titul osvědčující jejich právo chůze a jízdy přes dotčený pozemek. Jelikož účelem řízení o návrhu na změnu územního rozhodnutí je zajistit, aby navrhovaná stavba mohla být zřízena, je vyřešení otázky přístupu ke stavbě logicky nezbytnou podmínkou úspěchu žadatele o vydání správního rozhodnutí. Stěžovatelé ve stanovené lhůtě nepředložili souhlasy vlastníků pozemku p. č. 3933 s přejezdem jejich pozemku pro zajištění napojení pozemků p. č. 3916 a 3918 na síť místních komunikací, a proto bylo řízení důvodně zastaveno.

Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítali, že napadený rozsudek se opírá o zjištění, která nemají oporu ve spise. Stěžovatelé uvedli, že přijíždí k parkovacím stáním na svých pozemcích p. č. 3916 a 3918 přes pozemek p. č. 3894/3, kde mají po souhlasu vlastníka tohoto pozemku Hlavního města Prahy zřízeno věcné břemeno právo chůze a jízdy, a s přejezdem po komunikaci na pozemku p. č. 3933, k čemuž měli souhlas předchozího vlastníka České republiky, resp. Ministerstva financí na základě dopisu ze dne 27. 8. 2001. Poukazovali na skutečnost, že nikdy nepožádali o rozhodnutí o umístění účelové komunikace na pozemku p. č. 3894/3 a souhlas vlastníka Hlavního města Prahy je zapsán na LV č. 843 jako věcné břemeno právo chůze a jízdy. Dále stěžovatelé poukázali na skutečnost, že nikdy tedy nepožádali o umístění účelové komunikace na pozemku p. č. 3933, neboť komunikace na tomto pozemku byla postavena okolo roku 1975 a je zde dosud. Tvzení městského soudu, že v rámci doplnění návrhu ze dne 4. 4. 2003 zahrnuli do předmětu řízení i řešení týkající se pozemku p. č. 3933 proto neodpovídá skutečnosti. Stěžovatelé rovněž uvedli, že nikdy nepožádali o vydání rozhodnutí o využití území, a proto Úřad Městské části Praha 10 nebyl dne 25. 6. 2003 oprávněn ve věci využití území rozhodnout. Stěžovatelé namítali také, že městský soud neshledal důvodnou jejich námitku, že pozemek p. č. 3933, jehož užití je vedeno jako jiná plocha, je ve skutečnosti užíván jako pozemní komunikace. Tuto skutečnost ovšem netvrdí jen oni, jak shledal soud, ale také původní vlastník Ministerstvo financí, Magistrát hlavního města Prahy, odbor správy majetku, znalci Ing. K. B., M. Š., současní spoluvlastníci tohoto pozemku a konečně komunikaci prokazuje i fotodokumentace pozemku. Jen správní orgán I. stupně existenci této komunikace spojující místní komunikaci Prusická s pozemkem p. č. 3894/3 a garážemi na pozemku p. č. 3933, odmítá a z tohoto chybného posouzení vyplývá i rozpor mezi skutečností a zápisem využití pozemku p. č. 3933 v katastru nemovitostí, který může opravit způsob využití tohoto pozemku na návrh vlastníka. Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelů, v níž vytýkají městskému soudu nesprávnost závěru, pokud dovodil, že v rámci doplnění návrhu ze dne 4. 4. 2003 zahrnuli do předmětu řízení i řešení týkající se pozemku p. č. 3933. Stěžovatelé

totiž sami v kasační stížnosti uvedli, že přijíždí k parkovacím stáním na svých pozemcích p. č. 3916 a 3918 přes pozemek p. č. 3894/3, kde mají po souhlasu vlastníka tohoto pozemku Hlavního města Prahy zřízeno věčné břemeno právo chůze a jízdy, a s přejezdem po komunikaci na pozemku p. č. 3933, k čemuž měli souhlas předchozího vlastníka České republiky, resp. Ministerstva financí, na základě dopisu ze dne 27. 8. 2001.

Je skutečností, že stavební úřad vyzval dne 14. 2. 2003 stěžovatele, aby doplnili návrh na vydání změny územního rozhodnutí o umístění stavby „Přístavba a stavební úpravy objektů č. p. 1614, 1615, k. ú. S., P. 10, K. 27 a 29 na pozemcích p. č. 3915, 3916, 3917 a 3918“ ze dne 5. 2. 2003 mimo jiné o podklady týkající se řešení vjezdu k parkovacím stáním na pozemcích p. č. 3916 a 3918. Stěžovatelé v rámci doplnění ze dne 4. 4. 2003 zahrnuli do předmětu správního řízení i řešení týkající se pozemku p. č. 3933 v k. ú. S., když v tomto doplnění uvedli, že vjezd k parkovacím stáním je řešen příjezdem přes pozemek p. č. 3894, kde mají zřízeno věčné břemeno chůze a jízdy po tomto pozemku podle geometrického plánu č. 1524-2/2001 s přejezdem po komunikaci na pozemku p. č. 3933, k čemuž měli souhlas předchozího vlastníka České republiky, resp. Ministerstva financí, na základě dopisu ze dne 27. 8. 2001. Stavební úřad proto musel při svém rozhodování vzít v úvahu i pozemek p. č. 3933, resp. řešení, které stěžovatelé navrhovali jako způsob přístupu a příjezdu k zamýšlené přestavbě. Městský soud proto v souladu s obsahem spisu opodstatněně dovodil, že pozemek p. č. 3933 učinili předmětem řízení sami stěžovatelé v doplnění návrhu ze dne 4. 4. 2003, kteří ho ostatně, s ohledem na přístup k zamýšlené přístavbě, museli do uvedeného řízení zahrnout.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu není důvodná ani námitka stěžovatelů, ve které vytkli městskému soudu, že nevzal v úvahu skutečné užívání pozemku p. č. 3933 jako pozemní komunikace, ač jeho užívání je vedeno v katastru nemovitostí jako jiná plocha, když z chybného posouzení této komunikace spojující místní komunikaci Prusická s pozemkem p. č. 3894/3 a garážemi na pozemku p. č. 3933 následně vyplývá i rozpor mezi skutečností a zápisem využití pozemku p. č. 3933 v katastru nemovitostí, jež může být napraven k návrhu vlastníka.

Z ustanovení § 35 odst. 1 a 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) vyplývá, že návrh na zahájení územního řízení s potřebnou dokumentací musí být dostatečným podkladem pro posouzení věci a že opatření úplných podkladů pro rozhodnutí je povinností navrhovatele. Stavební úřad pak přezkoumává úplnost podkladů a je oprávněn vyzvat navrhovatele k doplnění návrhu, jestliže z návrhu na vydání územního rozhodnutí nelze navrhované opatření a jeho důsledky postačujícím způsobem posoudit. Stavební úřad může vyzvat k doplnění pouze takových podkladů, které jsou nezbytné k řádnému posouzení věci anebo jsou předepsány zvláštními předpisy. Výzva k doplnění podkladů a stanovení lhůty, do kdy tak má navrhovatel učinit, není správním rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že stavební zákon připouští možnost zastavení řízení, nedoplní-li navrhovatel ve stanovené lhůtě podklady pro rozhodnutí, musí být na tuto skutečnost výslovně upozorněn. Stavební úřad současně s výzvou o doplnění podkladů přerušuje územní řízení, a to formou správního rozhodnutí.

Podle výpisu z katastru nemovitostí pro pozemek p. č. 3933 v k. ú. S. (stav ke dni 16. 4. 2003) jsou na listu vlastnictví č. 9834 uvedeni jako podíloví spoluvlastníci fyzické osoby a Stavební bytové družstvo Zahradní Město a jako druh pozemku je uvedena ostatní plocha se způsobem využití jako jiná plocha. Za tohoto stavu tvrzení stěžovatelů, znalce Ing. K. B., ale i jiných subjektů, že pozemek p. č. 3933 je ve skutečnosti užíván jako účelová

komunikace, nejsou relevantním důkazem prokazujícím, že tento pozemek je účelovou komunikací. Není proto rozhodné tvrzení stěžovatelů, že komunikace na pozemku p. č. 3933 byla postavena již v roce 1975 a je zde dosud. I když sami uvádějí, že se nikdo nezabýval právním titulem přejezdu přes pozemek p. č. 3933, bylo na nich, aby jako navrhovatelé předložili doklad o právním charakteru komunikace na tomto pozemku. Sdělení Ministerstva financí ze dne 16. 8. a 27. 8. 2001, tehdejší organizační složky České republiky, která byla vlastníkem, totiž nic neříkají o charakteru předmětné komunikace, ani o tom, že by se jednalo o účelovou komunikaci. Tato sdělení v podstatě jen reprodukuji jednotlivá ustanovení zákona o pozemních komunikacích bez vztahu ke skutečnému charakteru uvedené komunikace. Z toho pak vyplývá jediný závěr, že pozemek p. č. 3933 je veden jako ostatní plocha, resp. jiná plocha, a nikoli jako komunikace, resp. komunikace účelová, jak tvrdí v žalobě stěžovatelé. Se zřetelem k tomu, že v rozhodné době již nebyla vlastníkem pozemku p. č. 3933 Česká republika, ale fyzické osoby a právnická osoba jako podíloví spoluvlastníci, bylo užívání tohoto pozemku třetími osobami, tedy i stěžovateli, podmíněno souhlasem těchto spoluvlastníků. Jelikož stěžovatelé nepředložili stavebnímu úřadu žádný právní titul, který by osvědčoval jejich právo chůze a jízdy přes předmětný pozemek, stavební úřad je proto důvodně vyzval, aby předložili souhlas spoluvlastníků pozemku p. č. 3933 s přejezdem přes tento pozemek, jejichž vlastnictví je chráněno ustanovením čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Vyřešení otázky přístupu ke stavbě je nezbytnou podmínkou pro vydání správního rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelé však přes tyto skutečnosti souhlas spoluvlastníků pozemku p. č. 3933 s přejezdem přes něj ve stanovené lhůtě nepředložili, a stavební úřad proto postupoval v souladu se zákonem, když řízení zastavil, neboť stěžovatelé byli o důsledcích nedoplnění návrhu poučeni.

Stěžovatelé v kasační stížnosti vznesli námitku, že nikdy nepožádali o vydání rozhodnutí o využití území, a proto Úřad Městské části Praha 10, stavební odbor, nebyl dne 25. 6. 2003 oprávněn ve věci využití území rozhodovat. Nejvyšší správní soud k této námitce, jež vychází z dopisu stavebního úřadu ze dne 6. 6. 2003, č. j. OST 2403/03/Hask, podle jehož obsahu ani žádná žádost stěžovatelů o vydání rozhodnutí o využití území nebyla podána, pouze uvádí, že Úřad Městské části Praha 10 v rozhodnutí ze dne 25. 6. 2003 o využití území ani nerozhodoval.

Stěžovatelé v kasační stížnosti posléze obecně namítali, že městský soud především nevzal v úvahu, že skutkový stav, z něhož správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisu. Je sice skuteností, že městský soud se dopustil jisté nepřesnosti v odůvodnění svého rozsudku, kde konstatuje, že „dne 25. 6. 2003 vydal stavební úřad jako správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž řízení o změně územního rozhodnutí podle ust. § 35 odst. 3 stavebního zákona zastavil, a to s odůvodněním, že ve stanovené lhůtě nebyl doložen souhlas vlastníků pozemku č. 3894/3 s umístěním účelové přístupové komunikace“. Nejde však o žádné tvrzení a zjištění tohoto soudu, jak dovozují stěžovatelé s poukazem na to, že nikdy nežádali rozhodnutí o umístění účelové komunikace na pozemku p. č. 3894/3, ale o nepřesnost při popisování obsahu prvostupňového rozhodnutí ze dne 25. 6. 2003 bez vlivu na zákonnost tohoto rozhodnutí.

Protože z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud neshledal nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci úspěch neměli a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu